

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire standing on a balcony at sunset. The man is wearing a dark suit and a purple tie, and the woman is wearing a purple dress with a backless design and a necklace. They are looking at each other and embracing. The background shows a sunset over a landscape with mountains and trees.

Jennie Lucasová
Zrozená
z plamenů

JENNIE LUCASOVÁ

ZROZENÁ Z PLAMENŮ

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

dneska trochu vážněji. Pojdme si povídat o pravdě...

Často se zde usmíváme fantastickým státům, které si autorky mých příběhů vymýšlejí a osidlují je svými hrdiny. Co ale, když si zemi nevymyslí? Když popíší skutečnost, která je ale od skutečnosti skutečně úplně odlišná?

K této úvaze mě přivedly dva příběhy z tohoto měsíce. V „benátské“ povídce nazvané Zrozená z plamenů vystupuje „hrabě di Rialto“. Nechme stranou to, že v Itálii je používání šlechtických titulů zákonem zakázáno, zastavme se u toho jména. Ponte di Rialto je sice slavný benátský most, ale samotné Rialto je... tržnice u toho mostu! Autorka si vybrala slovo, které se jí líbilo, a vytvořila „hraběte z trhu“.

Mnohem méně úsměvný problém se pojí s příběhem Stalo se v Havaně. Po vydání této povídky v angličtině mně totiž napsal jeden čtenář, původem Kubánc, jemuž se podařilo z Kuby utéct. Dost smutně a nespokojeně konstatoval, že latinskoamerická idyla, kterou autorka líčí, nemá s realitou diktatury, jež na ostrově panuje, nic společného.

Já vím, že Vy víte, že mé příběhy jsou jenom to, co jsou. Tedy příběhy. Že nejde o popis skutečnosti, přesto mně to nedá, abych nad tím teď nepřemýšlel...

A určitě to nedá ani Vám...

S láskou

Váš Harlequin

Jennie Lucasová

ZROZENÁ Z PLAMENŮ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claiming the Virgin's Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Jennie Lucas
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6654-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6655-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6656-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Panika. Strach. Hořká lítost.

Přesně tyto pocity přepadaly Rosalii Brownovou, když pohlédla na své sedmiměsíční těhotenské břicho.

Byla přesvědčená, že zvládne být náhradní matkou pro bezdětný manželský pár. Namlouvala si, že po porodu s radostí svěří dítě do rukou jeho pravým, milujícím rodičům.

Jak jen byla hloupá.

Propukla v pláč. Ruce položila na zmuchlanou látku bílých letních šatů a nešťastně hladila své nenarozené dítě.

Zatímco v ní během uplynulých sedmi měsíců rostlo, vnímala všechny jeho pohyby a kopání. Chodila na ultrazvuk a zvykla si povídat si s ním během dlouhých procházek podél Sanfranciského zálivu. Když nevlídnou zimní mlhu vystřídal jiskřivé jarní slunce, zjistila, že své dítě potají miluje.

Provedla hroznou hloupost.

Když tehdy zahlédla inzerát reprodukční kliniky hledající náhradní marky, byla na tom zle. Přišla o práci, byla sklíčená, zarmoucená a nedokázala se vrátit domů. Ten inzerát jí připadal jako zázrak – nejen, že by si mohla finančně polepšit, ale skutečně by přinesla světu něco dobrého. Nejlepší cesta, jak překonat pocity vlastní viny.

Setkala se tedy s budoucí matkou, krásnou, elegantní Italkou, která se jí se slzami v očích svěřovala, jak její manžel touží po dítěti. „Prosím,“ šeptala ta žena s výrazným přízvukem, „vy jste naše jediná naděje.“ Poprvé během několika měsíců cítila Rosalie něco jiného než zoufalství. Smlouvu o náhradním rodičovství podepsala ještě tentýž den.

Jen o několik týdnů později, když ji pomalu začalo její neštěstí opouštět, si uvědomila ještě něco.

Bude se muset vzdát vlastního dítěte. Nebude ho jen nosit, bude skutečně její součástí. Ano, oplodnění sice proběhne na klinice pod lékařským dohledem, ale to neznamená, že to dítě nebude její.

Hned po prvním zákroku si Rosalie uvědomila, že v žádném případě nedokáže být náhradní matkou. Než jim však stačila říct, že si to rozmyslela, bylo příliš pozdě. Už byla těhotná. A podle smlouvy se musela po porodu dítěte vzdát.

Od té chvíle se Rosalie snažila přesvědčit samu sebe, že to dítě patří Chiaře Falconeriové a jejímu manželovi Alexovi. Bylo to *jejich* dítě. Ne její.

Ovšem srdce, tělo i duše tvrdily svorně něco jiného. Nakonec to nevydržela. Poprvé v životě si vyřídila cestovní pas a koupila si letenku do zahraničí.

Odletěla do Benátek. Bylo to naprosté šílenství. Jak by pro všechno na světě dokázala onen italský pár přesvědčit, aby vypověděli smlouvu a ona si mohla dítě nechat?

„*Signora?*“

Podívala se na usměvavého mladého Itala v pruhovaném tričku, který natahoval ruku, aby jí pomohl vystoupit z lodě, která přepravovala cestující z letiště Marka Pola přes lagunu. Náhlý náraz horkého větru jí nazdvihl žluté letní šaty, pomačkané po čtrnáctihodinovém letu v nacpaném letadle. Přívoz se pod ní zhoupl, ale možná se jí jen zatočila hlava ze stresu a únavy.

„Chcete pomoci s taškou?“ zeptal se muž zdvořile.

„Ne,“ řekla a ukázala na malý batůžek na svém rameni. „*Grazie*.“ Až na *spaghetti* a *gelato* italsky skoro neuměla.

„*Ciao, bella*.“ Cítila, že se za ní muž dívá, když přecházela po lávce na břeh. V tu chvíli byla pyšná na své výrazně tvarované tělo. Samozřejmě že ve skutečnosti krásná nebyla. Říkala si, že Italové určitě volají *bella* na každou ženu a tím jim dokazují svůj respekt a vřelost. Už teď se jí v téhle zemi líbilo.

Nebo by *aspoň* mělo, pokud se má pokusit přemluvit manžele, aby jí dovolili dítě si nechat. Jak těžké to může být?

Dav turistů Rosalii unášel od přivozu do centra města, okolo půvabných venkovních kaváren a obchodů se zářivě barevným sklem a benátskými maskami. Na krátkou chvíli se rozhlédla po městě – Benátky, město snů, La Serenissima.

Rosalie vyrůstala na malé farmě v severní Kalifornii, a poté se kvůli práci přestěhovala blíž San Francisku. Nikdy by ji nenapadlo, že bude cestovat na druhý konec světa. Byla oslněna renesančními budovami, které připomínaly pohádkové paláce, romantickými balkony, kanály, jejichž hladina se pod horkým italským sluncem třpytila jako diamanty.

Ale ona nepřijela obdivovat exotickou krásu místních pohádkových paláců. Přijela bojovat za své dítě.

Soustředila se na mapu, opustila davu tlačící se směrem k náměstí Svatého Marka a místo toho zažila do tiché rovné uličky a pak do další. Přešla přes most a dostala se na klidné Piazza di Falconeri.

S každým krokem si připadala zpocenější a potmačkanější. S Chiarou Falconeriovou se potkala jen jednou, na klinice v Kalifornii, jejího manžela neviděla nikdy. Alex Falconeri jí ovšem v žádném

případě nebude říkat *bella*. Zejména až jej požádá, aby jí přenechal svého syna.

Zastavila se před vysokou kamennou zdí s tepanou železnou bránou. Za ní viděla svěže zelený dvůr plný rostlin a nenápadný palác. To je ono. Ucítila slabost v kolenou. Pak si vzpomněla na své zoufalství. Stiskla zvonek.

Z interkomu se ozval chladný hlas. „*Sì?*“

Připadalo jí divné mluvit do kamenné zdi, přesto řekla: „Ehm... Ráda bych mluvila s panem a paní Falconeriovými, prosím.“

„Panem *Falconerim?*“ Mužský hlas zněl pobouřeně, jeho přízvuk jí připomněl *Panství Downton*. „*Máte domluvenou schůzku?*“

„Ne, ale určitě se se mnou budou chtít setkat.“ Snad.

Ozvalo se pohrdavé odfrknutí. „*A vy jste kdo?*“

„Jsem – jsem Rosalie Brownová. Jsem jejich náhradní matka.“

V interkomu zavládlo ticho.

„Haló?“ zkusila to nakonec. „Je tam někdo?“ Stále se nikdo neozýval. „Prosím. Přijela jsem až z Kalifornie. Kdybyste se jen mohl zeptat paní Falconeriové, vysvětlila by vám, že...“

Ozvalo se pípání a brána se zničehonic začala otvírat. Rosalie ztěžka polkla a vešla dovnitř.

Dvůr byl stinný, tichý a zelený. Přišlo jí, že zbytek Benátek, beze stromů, zato plný turistů, je na míle daleko. Když procházela zahradou, zaslechla ptačí zpěv. Došla až k vyřezávaným dveřím, které se před ní samy otevřely. Za nimi stál bělovlasý muž, který vypadal, že je mu nejméně sto padesát let, s povýšeným pohledem.

„Můžete jít dál.“ Zpod hustého bílého obočí se mračil na její těhotenské břicho.

„Ehm... Děkuji.“ Rosalie nervózně vešla do haly

a ucítila osvěžující závan klimatizace. Skousla ret a váhavě se zeptala: „Vy jste pan Falconeri?“

„Já?“ Starý muž si odkašlal. „Já jsem Collins, komorník. Conte je můj zaměstnavatel.“

„Conte?“ zopakovala rozpačitě.

„Alexander Falconeri je hrabě di Rialto,“ poznamenal jízlivě. „Zvláštní, že to nevíte, a přitom čekáte jeho dítě.“ Tón jeho hlasu prozrazoval, že o tom velice pochybuje.

„Ach.“ Výborně. Takže otec jejího dítěte je aristokrat. Jako by si už tak nepřipadala dost nejistá. Zaklonila hlavu a prohlížela si fresky a starožitný křišťálový lustr.

„Tudy, slečno Brownová.“ Domovník ji vedl širokou vstupní halou, poté dvojími, téměř tři metry vysokými dveřmi do přepychového salonu. S úžasem se rozhlížela okolo sebe. Pokoj byl zařízen nábytkem z doby Ludvíka XIV., nad mramorovým krbem visel portrét a z velkých oken byl výhled na kanál. „Počkejte tady, prosím.“

Jakmile odešel, začala Rosalie nervózně pochodovat po pokoji. Nevěděla, jestli má sedět, stát, nebo se rozhlížet kolem sebe. V San Francisku bydlela v titěrném bytě se třemi dalšími dívkami, a předtím na rodinné farmě v severní Kalifornii, na staletém statku přečpaném nábytkem.

Sice k sobě nepasoval, ale bohužel velmi dobře hořel...

Přepadla ji nevolnost. Snažila se tu vzpomínku potlačit. Soustředila se jen na tento pokoj. Tady se s nábytkem určitě zacházelo jinak než v jejím milovaném, domáckou atmosférou naplněném domově. Tady vypadal každý kus nesmírně draze, téměř nedotknutelně a také – vytřeštila oči na pozlacený divan – velmi nepohodlně.

S povzdechem si prohlížela portrét nad krbem.

Muž na obraze, bezpochyby nějaký dávný Falconerihův předek, na ni shlížel ještě pohrdavěji než komorník. Jako by jí chtěl dát najevo *Ty sem nepatříš*. Měl pravdu. Nepatřila sem. Ani její dítě.

Rosalie sevřela kožený popruh batohu. V Itálii je náhradní rodičovství nelegální, což manželé Falconeriové určitě dobře věděli, a proto se rozhodli pro reprodukční kliniku v mnohem shovívavější Kalifornii.

Ale to nemohla na svou obranu použít. Nebo ano? Ne, nikdy v životě nikoho nevydírala.

„Kdo jste a co chcete?“

Do salonu právě vešel muž. Byl vysoký, svalnatý, se širokými rameny a tmavými, rozčuchanými vlasy. Jeho černé oči ji doslova propalovaly. Rosalie se musela opřít o krbovou římsu.

„Vy jste – Alex Falconeri?“ zaskřehotala.

Nespustil z ní oči a došel přes pokoj až téměř k ní. Byl celý v černém, košili u krku rozhalenou, kalhoty šité na míru a zářivě vyleštěné kožené boty. Jeho přísný oděv se skvěle hodil do tohoto paláce – ale vůbec ne do horkého dne.

„Neodpověděla jste mi na otázku.“ Nepřestával ji probodávat mrazivým pohledem. „Kdo jste? Co je to za směšnou historku, kterou mi vyprávěl komorník?“

Kolik náhradních matek mají, když neví, co je zač? Zmateně zamrkala: „Jsem Rosalie. Rosalie B... Brownová.“

„Tak tedy Rosalie, Rosalie Brownová,“ posmíval se a zkrřížil ruce před hrudníkem, „tohle je nějaký vtíp? Vy opravdu tvrdíte, že čekáte moje dítě?“

Tvrdíte? Znovu se rozpačitě zamračila. „Vy víte, kdo jsem.“

„Ale neříkejte?“ odpověděl pohrdavě. „Já jsem svou ženu nikdy nepodvedl, ani jednou za celé tři roky našeho manželství, dokonce ani, když ona...“

Odmlčel se a zařal čelist.

To Rosalii překvapilo. „Viděla jsem na smlouvě váš podpis!“

„Smlouvě?“ zavrčel. „O čem to mluvíte?“

Bylo možné, že o ničem nevěděl?

„Vaše žena – paní Falconeriová – chci říct hraběnka, nebo jak se jí říká, si mě loni v listopadu najala na reprodukční klinice v San Francisku jako náhradní matku. Prý jste...“ zaváhala, „příliš zaneprázdněný a nemůžete odjet z Itálie. A říkala, že vaše manželství je šťastné a jediné, co vám chybí, je dítě.“

„Šťastné?“ Nedůvěřivě se na ni podíval. „To jste nemohla mluvit s mou ženou. Ona by nic takového v životě neřekla.“

„No, prý budete šťastný vy, protože tolik toužíte po dítěti. A že až to dítě porodím, konečně bude šťastná i ona.“

Alex Falconeri ji chladně pozoroval.

Sevřela rty. „Jen se jí zeptejte,“ řekla nejistě. „To ona všechno zařizovala. Ona –“

„Nemůžu se jí zeptat na nic,“ ucedil a přimhouřil své černé neproniknutelné oči. „Má žena je mrtvá. Před čtyřmi týdny měla autonehodu –“

„Ach, to je mi líto,“ vydechla Rosalie.

„Se svým milencem,“ dořekl. „Takže je mi jasné, že všechno, co tvrdíte, je lež.“

Alex Falconeri, hrabě z Rialta, pozoroval krásnou, mladou těhotnou ženu stojící v pokoji jeho vlastního paláce.

Nepochybně mu lhala. Její směšná historka nemohla být pravdivá. Dokonce ani Chiara by nedokázala, najmout náhradní matku. Bez Alexova vědomí? To je nemožné.

Opravdu?

Nemožné, opakoval sám sobě příkře. Ta dívka

tvrdila, že byla oplodněna na nějaké klinice v San Francisku. Kde by nějaká americká klinika přišla k Alexově DNA?

Určitě to byl podvod. Chiara je – byla chytrá a bezohledná. Dva roky se zoufale snažila, aby se s ní rozvedl. A také ho připravit o jeho bohatství.

Alex se vzepřel. Neviděl jediný důvod, proč by měl s rozvodem souhlasit, roztrhat předmanželskou smlouvu a prostě jí dát veškeré své dědictví. Ničím si ho nezasloužila, a krom toho, pro něj bylo manželství, ať už šťastné, či nešťastné, navždy.

Chiara to cítila jinak. Rok po svatbě s Alexem zemřel její bohatý otec a jí spadlo do klína tolik očekávané dědictví. Pak už neměla důvod s Alexem zůstat. Chtěla se provdat za muzikanta, který neměl ani vindru, zato byl závislý na drogách. Ona ho ale už roky milovala.

Brzy však pochopila, že jakkoliv štědré dědictví nevydrží na věky. Ne když ona a Carraro utráceli plnými hrstmi. Její ženatý milenec jí naznačil, že svou ženu opustí jen kvůli skutečně ohromnému bohatství. Od té chvíle Chiara přesvědčovala Alexe, aby zapomněl na jejich předmanželskou smlouvu, aby po rozvodu získala polovinu rodinného majetku.

Když Alex odmítl, pomstychtivě se předváděla se svým milencem na všech opileckých večírcích v Benátkách a Římě. Udělala všechno možné, jen aby Alexe přitlačila ke zdi.

Nevzdal to. Proč by měl?

Nakonec ho začala vydírat. Jenže neměla jak – nikdy ji nepodvedl, nikdy neporušil zákon.

Ale dítě?

Věděla, že touží po dítěti. Budoucnost jeho starého rodu už závisela jen na Alexovi a jeho bratranci Cesarovi. Pokud by neměl děti, titul hraběte z Rialta by zemřel spolu s ním.

Když s ním Chiara přestala spát, možnost, že by se dočkal dědice, se stále více a více vzdalovala. Poslední dva roky už jen čekal, že Chiara konečně přijde k rozumu a vrátí se k němu. Nepotřeboval ji milovat. Popravdě, bez lásky by to bylo lepší.

Chiare muselo být jasné, že kdyby Alexe překvapila jeho vlastním dítětem, udělal by cokoliv, obětoval by svou čest i bohatství, aby ochránil svou vlastní krev.

„Je mi líto, co se stalo vaší ženě,“ přerušila ta Američanka tok jeho myšlenek. Natáhla se a zlehka mu položila svou dlaň na zápěstí. „Přestože jste měli... problémy –“ na okamžik se zarazila, „– určitě jste ji velmi miloval.“

Alex šokovaně pohlédl na malou dlaň položenou na svém zápěstí.

Nebylo to nijak výjimečné gesto, jen chtěla projevit útěchu. Jenže útěcha bylo to poslední, co potřeboval. Dotyk její dlaně mu rozechvěle proběhl celým tělem.

Proč jeho tělo reaguje zrovna na tuhle naprosto cizí dívku?

Nic v tom není, přesvědčoval sám sebe. Byla to podvědomá reakce, nic víc. Už roky s nikým nespál. Jeho manželství nikdy nebylo vášnivé, dokonce ani na začátku ne. Brali se, jen aby se spojily dva staré rody, dvě staré vinice. O Chiaře nevěděl skoro nic, jen to, že byla krásná, pocházela z urozené rodiny a jako věno přinesla do manželství blízké vinařství Vulpato. Když se spolu párkrát milovali, bylo to mechanické, formální. Několik měsíců po svatbě už spolu přestali spát úplně.

To bylo skoro před třemi lety.

Nebylo divu, že jeho tělo takhle reaguje na sebemenší dotyk. Na sebemenší náznak pozornosti.

Odtáhl ruku a ona se zmateně začervenala.

Byla skoro až *příliš* krásná. Tmavé vlasy měla

stažené dozadu a na sobě měla žluté letní šaty, které se jí těsně napínaly přes těhotenské břicho. Na opálených štíhlých nohou měla obuté jednoduché kožené sandály. Nebyla nalíčená a neměla vůbec žádné šperky.

„Ale – ničemu z toho nerozumím.“ V rukou pevně svírala batoh. „Klinika nedostala o úmrtí vaší ženy žádnou zprávu, dokonce ani já ne. Vaše žena tvrdila, že jste šťastní –“ Dívka stěží popadala dech. „Promiňte. Dokážu si představit, jak se musíte cítit.“

„Ne. Nedokážete.“ On totiž necítil nic, žádnou lítost. Celé jeho tělo bylo napjaté. „O klinice vůbec nic nevím.“

„Říkal jste, že zemřela při – při nehodě?“

„Ano.“ *Pokud se tomu, že namol opilá a zkouřená řídila po strmé silnici plné zatáček za deštivé noci, dala říkat nehoda.* „Před čtyřmi týdny. Neslyšela jste o tom? Bylo to ve zprávách.“

Během toho pozoroval Rosalii a čekal na nějaký náznak, že ví, co se stalo. Smrt Chiary byla pro italská a francouzská média šfavnaté sousto, perfektní skandál začínajícího léta. Domýšlivý hrabě z Rialta, který před svatbou zlomil srdce téměř každé herečce a mladé aristokratce v Evropě, byl poslední dva roky veřejně ponižován nevěrnou manželkou. Chiařina smrt v náručí jejího milence, při pádu ze srázu na Francouzské riviéře – lepší konec by žádný novinář nevymyslel.

Snad každý se Alexe ptal, proč se s ní prostě nerozvede. Párkrát se pokoušel vysvětlit, co pro něj znamená svatební slib, ale dokonce ani jeho přátelé to nechápali. *Sliby by se sice dodržovat měly, Alexi, říkali a kroutili přitom hlavou, ale tvoje žena z tebe dělá hlupáka. Být čestný neznamená slepě se držet svatebního slibu. Být čestný znamená rozvést se s tou nevěrnou mrchou!*

Avšak jiskřivé oči této mladé ženy přetékal jen upřímným soucitem.

Byla to jen komedie. Co jiného. V žádném případě nemohlo být její dítě jeho. Bylo absolutně nemožné, aby se k jeho DNA dostala jakási kalifornská klinika bez jeho vědomí a souhlasu. Možná že Chiara najala nějakou zoufalou těhotnou herečku a přesvědčila ji, aby si zahrála svou životní roli.

„Doufám, že vám zaplatila předem,“ procedil Alex skrz zaťaté zuby. Dívka překvapeně zamrkala.

„Cože?“

„Ať už jste s mou drahou zesnulou ženou měla jakoukoliv dohodu,“ vycenil zuby v pokřiveném úsměvu. „Najala si vás, nebo snad ne? Měla jste přijet do Benátek a předstírat, že čekáte moje dítě, nemám pravdu?“

Roztřeseně špitla: „Vy mi nevěříte?“

To, jak se třásla, slzy, které se jí třeptily v očích. Byla dobrá, to musel uznat. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby za pár let přebírala zlatou sošku Oscara. „Že jste počala moje dítě ze zkumavky?“

„Říká se tomu umělé oplodnění,“ zamumlala a tváře jí studem zrudověly.

„Slečno – jak že se to jmenujete?“

„Rosalie Brownová.“

„Slečno Brownová,“ Alex pozvedl obočí, „zaplatím vám dvakrát tolik co Chiara, když přiznáte, že lžete.“

„Lžu?“

„Přiznejte, že nejsem otec vašeho dítěte.“ Odmlčel se a naklonil hlavu ke straně. „Pokud tedy vůbec jste těhotná.“

„Já že nejsem těhotná?“ Teď zněla rozhořčeně.

Popadla jeho ruku a položila si ji na oblé břicho. Napůl čekal, že ucítí jen měkkou výplň. Místo toho se dotkl napjaté a teplé kůže. Překvapeně odtáhl ruku.